

buirac comarcal
EN BASKET-BALL TAM
BE S'IMPOSA LA REVI
SIO D'ARBITRES

Tarragona

BASKETBALL

A TARRAGONA
mnàstic B, 28-Reus Deportiu
Els basketbolistes gimnàstics
aren en llu reamp la victò-
ssolida en la seva anada

Reus, fa quinze dies, si bé cal perdre de vista que els usencs són completament nòls, i així i tot es defensaren molt bé.

De l'atac reusenc despuntà
rejoan, que marcà els dos
baskets per als seus.

GIMNASTIC B.—García Prunera, Rodríguez Huguet i Porceddu.

**Ja heu signat en les vostres fulles pro-amnis-
tia i revisió processos?**
Éu ho; no podeu deixar

REUNIO

Entre els elements del Gimnàstic, Valls Deportiu i Reus

portu hi ha hagut un "pour-
ler" per a organitzar un
curs de basket, sota el pa-
natge d'un diari local, que
portar-se a cap seria un ve-
rable Campionat entre els ele-
ments de basket del Camp.

públic, molt nombros i satisfet.
Després tingué lloc un banquet
d'aternitat esportiva amb una qua-

després de fer ús de la paraula senyors Llores i Seguí donant gràcies a l'afició que havia costat a favor del beneficiat, pren la paraula el senyor Masdeu.

ident del Comitè. Felicità els
adors del benefici, donà compte
es adhesions rebudes del Bala-
Fce a l'esmentat Comitè, ja
per una mala intenció se'l con-
ava rebel. Per final d'acte els

C.

ega, 3 — C. D. Català, reserva, o
partit jugat per tal de fer el des-
t del trofeu France-Espagne
ta les ordres del senyor Llores,
nien els equips: Vilalta, Felip,
uella, Jové, Calafell, Tosquella,

er, Gabarró, Masafrets, Gòmez i
ils, pel Cercera; Pont I, Novell,
a, Trilla, Pont II, Maimó, Melà,
ra, Surroca, Manonelles i Puig,
àrrega. Surten els contraris, però
a joc és ineficac. Porten la inicia-
els locals, guita els de fora.

els locals qui als pocs moments castigats els visitants per freqüentat per Pont II, marca el prioritat per Pont II, marca el prioritat. Surroca marca el segon tanto, és viu. Pont II torna a marcar de mig camp. Poc després finalitza el primer temps.

l'equip local debutà Melà, que rat tot és jugador que a poc a poc podrà classificar-se dels millors. Els visitants sobresortiren Vilalta, salvà l'equip, Calafell, malgrat el poc un xic dur, Massafrets i Tar-

CAMP D'ARBECA
ya Fontanet, de Mollerusa, 3
C. D. Independent, o

contre molt interessant. La primera part acabà amb l'empat a zero, i el segon temps dominat fortament els forans, que als 45 minuts ja havien tirat 7 còrners contra un. A la segona part el joc fou més equilibrat. La Penya Fontanet marcà tres

El equip es portà molt bé i tre-
lor i per por de desmerèixer cap
lor, direm que tots han estat a
altura.

Buesa, Sangrà; Tassies, Capell,
rich Felip i Bossa.
D. Independent; Perelló; Naves,
; Selma, Quintana, Miquel; Vi-
I. Sans I, Martí, Quintana I i
II.

públic, molt correcte, i l'àrbitre.
cial.

La motocicleta i els seus perfeccionaments

LA MAGNETO-LLUM

L'ús, cada dia més accentuat, de la motocicleta com a instrument de treball ha obligat els constructors a dotar-la de tots els perfeccionaments possibles per tal d'assolir la màxima probabilitat de durada i sostenir el rendiment que tot possessor espera obtenir d'aquesta mena de "soci industrial" per al desenvolupament dels seus negocis.

Així veiem com gairebé totes les motos van equipades amb gomes "balon", esmorteïdors perfectes, equipament elèctric, etc., etc. Potser a totes aquestes innovacions és degut el gran increment que arreu del món ha pres aquest vehicle, i és per això que avui volem parlar d'una d'elles, segurament la més pràctica i necessària de totes les que en poc temps s'han implantat, perquè és la que més sovint és causa de molèsties i angúnies per part del motorista: la il·luminació elèctrica combinada amb la magneto, o més pròpiament dit la magneto-llum.

Quan es tracta de motos amb elèctric la cosa és més senzilla i la combinació esmentada no és tan necessària, puix que permet de posar-hi una dinamo i una bateria d'acumuladors, tota vegada que la carrosseria del sidecar permet que hom pugui destinar un espai relativament ample a aquesta finalitat. La instal·lació és, no obstant, igualment complicada que la d'un auto; precisen un acumulador de 6 volts, una dinamo i un conjuntor-disjuntor. Aquestes peces són en la major part dels casos molt reduïdes.

En la moto sola no és tan pràctic i àdhuc moltes vegades impossible l'acoblament d'aquest sistema, i és per això que els enginyers especialistes en aquest ram han procurat trobar-hi una solució definitiva, i en efecte, han aconseguit per mitjà de la magneto-llum resoldre-ho. Aquest aparell es compon de tres parts principals:

Primera: L'induct, que és fix i està format per una doble T clàssica,

composta de fulls de planxa de ferro, sobre les quals hi van hibernades un nombre d'espèrres de fil esmaltat, calculades per tal d'obtenir una tensió de 7 volts aproximadament. Un extrem del fil va a la massa i l'altre al born de presa de corrent, i és a aquest on han de connectar-se els fils del far i del pilot.

Segona: El sistema inductor és també fix i consta d'un imant amb les seves masses polars que abraça l'induct deixant el pas suficient per tal que pugui rodar el seu únic element mòbil, el "vòlet".

Tercera: El "vòlet" voltant, que consta de dues masses de ferro magnètic, i el seu aspecte és el d'un pot cilíndric en el qual s'hi han obert dues finestres diametralment oposades. Aquest "vòlet" té un arbre vertical unit a l'extrem d'un vis que engrana amb una roda helicoidal multiplicadora i tot ell manté amb boles i perfectament equilibrat. En voltar el "vòlet" tanca quatre vegades per volta el camp magnètic, la qual cosa produeix quatre induccions a l'induct. El corrent així format és altern; passa — per cada volta del "vòlet" — per dues màximes i dues mínimes. Per a obtenir una llum fixa cal una freqüència de 50 períodes. Tenint en compte la multiplicació determinada i seguint el règim de funcionament del motor que volem equipar amb aquest sistema, obtindrem aquesta freqüència, i per consegüent una llum completament fixa, que és el treball que realitza la magneto-llum.

Vegem ara de quins mitjans ens hem de valer per a obtenir l'autoregulació necessària, a fi de no fondre les làmpares en cas d'un sobre-voltatge.

La self-inducció ha estat perfectament calculada a fi que l'augment de freqüència resultant d'un augment de velocitat sigui paral·lelament compensada per una escala de descens de la intensitat de la tensió, de manera que l'equilibri és

facil entre l'augment de resistència aparent d'una banda i l'augment de tensió per l'altra.

Com que no hi ha intervencions mecàniques ni fenòmens elèctrics de cap mena, fa que tot plegat sigui consistent i indissoluble. Únicament s'ha de tenir cura a unir les parts mecàniques de tant en tant, si es volen conservar en bon estat. Finalment hi ha un interruptor que permet isolar completament l'aparell d'encesa del motor del de la llum dels fars.

Aquest sistema de magneto-llum ha pres en poc temps gran increment, i pensem que a no trigat gaire anirà acoïtat a gairebé totes les motos, per la seva simplicitat i gran despesa per al motorista.

A. FIGA

La nova tendència automobilista La presentació del vuit cilindres Talbot

La qualitat, indubtablement la més bella, de què està dotada la indústria del automòbil és la seva febre de novetats. Implacablement el model que tot just llença al mercat, ja deu considerar-se com una cosa vella i renovable. Aquesta febre s'ha tingut en el terreny teòric, ha estat inguerrable. La indústria paga extremadament cara aquesta incontinència i aquesta necessitat de renovar-se continuament, però no pot impedir-ho.

Ja fa anys que sembla que s'havia arribat a un estat de semi-estabilització en matèria de models. Es parlava d'uniformisme i d'estandardització de tipus, de centres de normalització i de la necessitat de les grans sèries que amortitzessin els models estudiats. La lluita de marques semblava que anava a apagar-se. Però no ha estat així.

Cada casa pel seu compte, ha continuat el seu camí, i les seves qualitats particulars. I la clientela ha exigut sempre millor i més excel·lent. I han hagut de sortir els nous models, s'han popularitzat les noves corrents

i la fórmula d'ahir, ha estat altra vegada considerada com a caducada quan a voltes els vehicles nous no aportaven més que moltes vegades senzilles solucions de detall.

De tota aquesta llarga evolució els vults més caracteritzats poden, no obstant, destacar-se i fixar-se com la predilecció. Ja fa anys, spels sis cilindres a costa dels quatre cilindres i ara el pas als vuit cilindres com a política de construcció.

Actualment i després de dos anys d'assaigs i de presentació de models, el tipus de motor de vuit cilindres en línia pot considerar-se com a madurat.

Totes les tares primàries que el perjudicaven han estat corregides. L'ordre de l'encesa, la conducció de la barreja carburada en uns trajectes particularment llargs, les vibracions del cigonyal, tot avui pot oferir-se ja

Visiteu la nostra Exposició dels nous models 1930

Monasix i Monastella

6 cilindres

Vivasix i Vivastella

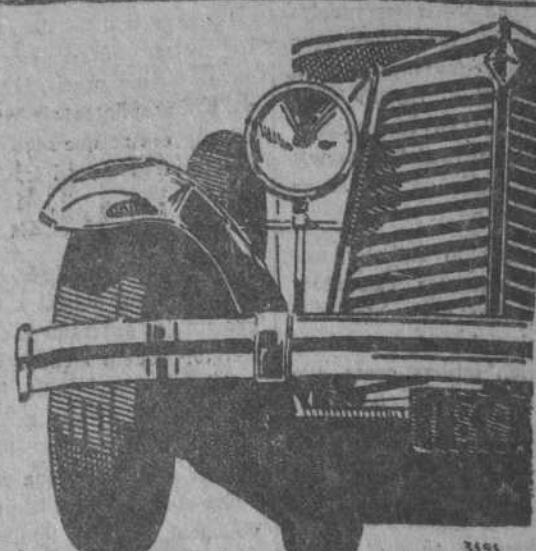
6 cilindres

10 cv. 4 cilindres

RENAULT

EXPOSICIÓN I VENDA

Avinguda Alfons XIII, 405 i Córcega, 293-295

completament assegurats, mercès al temps de tanteig esmerat.

La tendència cap als motors de molts cilindres, avui ja no espanta com abans. Els motors d'aviació, no cal dir-ho, n'han estat la causa principal d'aquesta nova moda, que no ha finit encara. Demà seran potser els deu cilindres i demà passat els dotze en línia. La casa nacional Peccara, de Barcelona, n'està estudiant un del primer tipus citat, i la casa Voisin ja prepara i cataloga el dotze cilindres en V.

Però aquesta posició dels fabricants, no és pas una tendència capriciosa. El gust de la clientela d'"élite", els ho exigeix. Els refinats ho necessiten. I aquests capdavanters capriciosos, si es vol, són els que obrin el camí de les noves tendències. El pas dels quatre cilindres als de sis cilindres seguí el mateix camí. El motor de vuit cilindres en línia, té totes les qualitats. L'equilibri perfecte de totes les masses, estàticament i en moviment la marxa suau, la represa franca a partir de qualsevol règim i sense brusquets, un silenci extraordinari i una quasi completa eliminació de la maniobra del canvi de marxes.

Tots els tècnics de l'automobilisme han jutjat aquest tipus de motor com a la solució més completa de l'element animador del vehicle. En aquest punt hi ha una absoluta unanimitat o quasi.

En els salons dels dos darrers anys ja adjectivats salons dels vuit cilindres, les marques presentaren llurs primeres armes en aquest nou camp.

La casa "Talbot" fou també de les primeres que presentà el model d'exposició. Però ha pres dos anys bons

per a provar-lo i perfilar-lo. Ara el llença al mercat amb una completa seguretat, i el primer tipus que ha arribat a Barcelona aquests dies ha estat admirat en tot el seu valor.

Els escèptics, si és que n'hi ha, d'aquest model de motor poden tenir ara una magnífica ocasió de posicionar-se de la veritat de la causa dels vuit cilindres per a ús del turisme. Les proves que aquests dies han estat fetes amb el nou model "Talbot" han estat brillantíssimes.

Per un cotxe que fa uns 130 per hora, carrossat, doblar la pujada de Pedralbes a 110 per hora, amb sortida parada, és un prova que l'adaptabilitat de la nova fórmula al turisme que restaria unes insospitades orientacions, sobretot en motors d'un cúbicatge discret.

REGATES ELIMINATÒRIES DEL R. C. MARÍTIM

Ahí al matí, en aigües del nostre port lluguereu lloc unes regates eliminatòries per tal de designar els equips que han de representar el R. C. Marítim en el proper Campionat de Catalunya i la Copa Primavera, que se celebrarà el dia 6 del vinent abril.

Els resultats foren els següents:

Skiffs

1. Bot "Tossa", tripulat per J. Vallès, en 9 m. 26 s. 3-5.
2. Bot "Sunyer", tripulat per V. Salvat, en 9 m. 57 s. 2-5.

Outriggers a dos

1. Bot "Joan Camps", tripulat per Ofin i Català; timoner Giner, en 9 m. 43 s. 2-5.
2. Muntanyola i Muntan; timoner Ferrer, en 9 m. 44 s.
3. Piquet i Ramirez, timoner M. Rueda; en 9 m. 51 s.

Aquesta regata fou efectuada al cronòmetre.

Outriggers a quatre

1. "Doris", tripulat per Riera, Guillem, Beringuer i Martí; timoner Pasqual, en 9 m. 41 segons 3-5.
2. "Sedó", tripulat per Omedes II, Olivella, Terrats i Pasqual, timoner Anton; en 10 m. 27 s. 3-5.

Boles a quatre, amb tres virades

1. "Florinda", tripulada per Amat, Segura, Artamendi i Ballard, timoner López; en 9 m. 57 segons.
 2. "Manelico", tripulada per Boigues, Freixes, Gomis i Amós, timoner Rossell; retirada.
- El trajecte a recórrer fou de 2.000 metres, en línia recta. Diumenge vinent tindrà lloc la segona tanda, amb canvi de bot.

NEUMATICS
INDIA
SUPERIOR AL MILLOR

No és un neumàtic Standard. Les distintives característiques de la seva fabricació demostren que Es el neumàtic fabricat per a rodar més i durar més que qualsevol altre, sense cap excepció

Representant General per a Espanya:

A-CAR

Passeig de Gràcia, núm. 99

Rosselló, 234

Telèf 73992 - Barcelona

1930

1930

A. Casa'wana - Diputació, 279 - Barcelona

informació del cinema

HOLLYWOOD OBSCUR

El drama que la pantalla no projectarà mai

per P. Ventura i Virgili

(Continuació)

Heu comès algunes imprudències, no dubte que procurareu arranjar-vos de la millor manera possible. Si voleu treballar en la nostra pel·lícula heu de prescindir de tot, renunciar a tot. Ja sabreu de què parlo, veritat? —va preguntar-li amb una afectuosa inflexió en la veu.

Fred, amb una miqüeta de superbia, va respondre: —Si els productors volen fer-me imposicions van malament. Jo faig les coses quan vull i com vull.

—Però amic meu —vaig intercedir—, tracta d'alguns milers de dòlars; comprendreu que tenen raó, Jesse, Fred està disposat a acceptar un contracte avantatjós amb la E. B. O., i si accepta el de Paramount és per simpatia a l'obra... per res més... cap altre interès el lliga a l'estudi. Crec que amb això el serralló queda assegurat.

—N'esteu segur? Fred no va respondre. —Bé —afegí James—, així o d'una altra manera vos treballareu en aquesta producció. No us molesteu si veieu que us vigilo una miqüeta, puix que he donat paraula que el fill... o el que sigui no passaria endavant.

—Oh!, va dir Thompson, content. Ja és segur? Doncs per què bromejàveu? Per poc em feu enfadar i ho tiro tot a rodar. Sou ben facciosos, vos. I una encaixada afectuosíssima uní els que des d'aquell moment serien companys inseparables durant una llarga temporada. No havien passat ni deu dies de l'arribada de James quan un vespre aquest va dir-me:

—Sabeu Bill que Fred ja ha canviat d'opinió?

—I doncs, ja no vol treballar en la vostra pel·lícula?

—Sí, home; però en canvi ella ja no és "aquella"; ara la que està fent furor és Lina Basquette, la ballarina. Fins i més estranya i tot com Fred pot estar agraït d'aquella dona tan poc distingida.

—Home, veureu, vaig comentar jo, no està tampoc tan malament. L'únic que d'aquella dona no hem de fer gràcia seria el marit...

—No crec que a Fred n'hi faci molta falta, però ella està allò que se'n diu follia. Si més no, és una dona apassionada, pel que es pot veure.

—Doncs així és ella la que ha fet els avenços amorosos a Thompson.

—Crec que sí. Si per una part ella no m'agrada, per l'altra considero que ha obrat d'una manera encertadíssima en benefici de Fred.

—No us en feu massa, Jesse. Fred és un home variable. i No creieu que tot això sigui una combinació de Jesse, Lina i l'altre?

—No, no és possible. Amb tots els seus defectes, aquella dona no és capaç de fingir d'aquella manera. Lina està enamorada de Fred. N'estic segur. Del que no n'estic tant és de si Jesse i Polly no enganyen a Lina. Tot podria ésser.

—La nostra conversa, després de comentar els nous amors de l'amic Fred, tombà cap a un altre costat. Els meus treballs interessaven a Jesse. Després, en els estudis de la Warner jo havia fet alguns descobriments sobre alguns artistes i artistes. Com que sabia com aprofitava Jesse tots els detalls i quin era el seu esperit observador, vaig comunicar-li que sabia d'un nou temple a Lesbos, i quines eren les primeres sacerdotesses. Si alguns marits haguessin sentit els nostres comentaris indubtablement que no ens hauríem separat tan contents. En acomiadar, nos vaig donar-li un encàrrec per a Fred. Feia dies que no l'havia vist.

Les meves investigacions en els estudis van fer que el record de Jesse i Fred no estigués constantment en el meu cap. Solament ens veiem de tant en tant, i encara no ens parlàvem obertament. Semblava com si els uns i els altres tinguéssim quelcom que amagàvem. Jesse, observador per temperament, semblava, però, el més ser de tots.

Un dia, però, en el set i al meu vaig sentir pronunciar per una veu prou coneguda, i encara més que coneguda estimada per mi, el nom del nostre estimat i romàntic amic Fred. De la manera que Irene parlava d'aquell noi, semblava que estigués al corrent de les seves aventures. De moment vaig sentir-me gelós, però tot seguit vaig comprendre que materialment Fred no podia ésser l'amant ni el fill d'aquella dona excepcional. Ella era d'una integritat perfecta, i ell massa jove.

Quan em disposava a escoltar, la conversa va parar-se. Algú havia entrat a saludar la dona d'ulls magnífics.

Decidit a assabentar-me del que podia succeir al meu amic, va néixer en mi el propòsit de tornar amb assiduitat a la casa de Miss Rich. Per prudència, i també perquè era de l'única manera que podia jo lluitar amb aquella passió de darrera hora, havia anat escatimant les visites, i la nostra amistat s'havia refredat una mica.

Aquell dia, segons Irene va dir-me un any després, "vaig estar senzillament encisador".

No es podia parlar amb mi sense riure, ni hi havia qui trobés més amables paraules per a dir les coses. Irene diu que entre escena i escena vaig semblar-li rejuenit de vint anys. Vaig demanar-li que m'acompanyés amb el seu cotxe, i a les nou, acabada la feina, vaig trobar a Irene, les nenes i a John Miljean que m'esperaven en un formós Cadillac a la porta dels estudis. Vaig acceptar la invitació per a l'endemà, i varem parlar d'un grapat de coses. D'aquell dia, l'únic que va desagradar-me va ésser la presència del jove actor.

Arribat a casa meua, vaig telefonar a Jesse James. No era a casa ni a

treure el meu pensament d'aquelles idees tan poc alegres. Si ara et veiés, Irene, vet aquí que faries una bona fila. Decidit a distreure'm, i veient que ni Barrymore, ni Carmel Miers, ni Mary Astor, companyes de gustos i aficions aquestes dues, podien donar-me la distracció que el meu pensament els demanava, vaig pensar un moment en Jack i Estelle, Jack Dempsey... amb pretensions d'actor dramàtic, prenent emular la càlida paraula de John Barrymore, i Estelle fent tot el que li era materialment possible perquè el seu marit parlés com el seu gran amic — el fill del qual veia acabar-se—, van aconseguir que somrigués.

JUNE COLLIER

l'estudi. Vaig telefonar a Fred Thompson, havia anat a sopar amb Lina Basquette i el seu pobre marit.

Aquella nit no sabia per què tenia uns presentiments que no eren gaire a propòsit perquè jo passés una bona nit. Vaig agafar el "Don Joan" de Byron, vaig tractar d'estudiar la psicologia de l'obra. El meu esperit estava indubtablement hermètic, però el cas era que la pel·lícula que als estudis estaven fent, i en la qual jo tenia un gran paper, no era ni molt menys aquell Don Joan atractiu i ple de bellesa.

Mitjantant el llibre vaig rememorar les escenes d'aquell dia.

Jo feia l'amor a una cambrera de Lucrècia Borgia. Era gentil Lucrècia, vull dir Estelle Taylor. L'última de dona per a aquell tros de totxo de marit... També era dolça i bella Mary Astor; qui diria, veient-la en aquesta producció, la seva semblança de gustos amb els antics habitants de Mytilene. Era indubtable que els costums d'Orient ens reprimien. La passió dels estupefactes, aquells refinaments de vici, aquell delit d'anar contra la natura, aquells plaers afrodisiacs, aquelles maneres paganes de riure, l'ambient tot d'aquella terra deliciosa, feta per ésser un nou paradís terrenal i on tot el bo i dolent del món hi feia cap tan sols amb l'esperança dels dòlars i amb l'única recomanació de la bellesa... tot feia pensar en aquell Apol·lín, en aquella hora on la negror de les nostres ànimes es veuria amb tota claredat.

Fent un esforç, vaig procurar dis-

L'admirable perfil de John, aquell nas de línia perfecta, com acabaria si Jack arribés a suposar que abans i després de la seva boda l'amistat havia estat tan... afectuosa?

I Warner Oland, també... quin altre! Que no veia el que li passava amb la seva amigueta...? Monty Blue no perdria el temps, no! Era un noi aprenent.

guérem, en té per temps de remandre en el programa d'aquest local.

"Hollywood Revue" ha estat un èxit, un grandios èxit que s'ha d'imputar incontestablement la Metro Goldwyn.

COLISEUM

"Los Mamores de una actriz"

Pola Negri set's presenta

TIVOLI Cinema sonor amb aparell Photophone

Avui, diàluns, de quatre a vuit, i nit, a les deu, estrena de l'opere-cinta 100 per 100 sonora FOX, CASADOS EN HOLLYWOOD,

música d'Oscar Strauss, interpretada per J. Harold Murray i Norma Terris. Atracció sonora i Noticiari Fox Movietone. Es despataxa sense recàrrec.

FEMINA Cinema sonor amb aparell Western Electric

Avui, diàluns, tarda, de quatre a vuit, i nit, a les deu, estrena de la grandiosa revista sonora M. G. M., HOLLYWOOD REVUE, en la qual prenen part les emponents stars de la Metro Goldwyn Mayer. Diari Sonor Hearst Metrotone núm. 9.

KURSAAL I CATALUNYA

Avui, diàluns, tarda, a dos quarts de cinc, i nit, a dos quarts de deu, estrenes: Cinta còmica. El film Paramount RECIENT CASADOS, per Anna Nichols i James Hall. Reportatge Verdader i la cinta Almira ZGOISMO, per Henry Edwards, Elga Brink i Mills Mander.

CAPITOL I LIDO CINEMA

Avui, diàluns, tarda, a dos quarts de cinc, i nit, a dos quarts de deu, estrenes: La cinta Príncipe LA CAIDA DE EVA, per Patsy Ruth Miller, Ford Sterling i Gertrude Astor. Revista Paramount i la cinta del programa Arroj LA CONDESITA MIMI, per Carme Boni.

PATHE PALACE - EXCELSIOR - MIRIA

Avui, diàluns, estrenes: La cinta UFA LA RAPSOdia HUNGARA, per Lil Dagover i Willy Fritsch; la cinta Universal LA TRAMPA AMOROSA, per Laura La Plante; Còmica i Revista. Als Pathe Palace i Excelsior, a més, el film Paramount JAZZ BAND, per Charles Rogers i Nancy Carroll.

Aquells "potins", que m'havien fet riure un moment, van fastiguejar-me tot seguit. No era possible, doncs, que entre aquella gent hi hagués qui tingués idea de l'honor i de l'amor. Com es podia estar entre tots sense contemplar-se?

Avui veurem...

TIVOLI

"Casados en Hollywood"

Una producció sonora Fox s'estrena avui en aquest cinema-teatre.

En la interpretació trobareu a J. Harold Murray i Norma Terris.

Aquesta producció sonora és basada en una opereta d'Oscar Strauss i dirigida per Marcel Silver.

FEMINA

"Hollywood Revue"

Una pel·lícula que, com di-

crítica breu de pel·lícules

PARAMOUNT FILMS PRESENTA "MANHATTAN COCKTAIL"

Protagonistes: Nancy Carroll, Lyllian Tashman, Richard Arlen i Paul Lukas.

Argument: Un dels incompentibles i gastats aspectes de la vida de teatre.

Interpretació: Excel·lent.

Direcció: Dorothy Azner.

Comentari: És una pel·lícula que el pròleg feia preveure grandiosa i no és res més que un ben combinat "cocktail".

Ariadna, Teseu, el Minotaure, l'illa de Creta estan representats per Nancy Carroll, Richard Arlen, Paul Lukas i el Broadway. Ara bé: no és precisament Ariadna qui en aquesta ocasió dona el fil a Teseu perquè pugui fugir del laberint, ni és Teseu qui mata (o fereix) el Minotaure (l'empresari). Car a part de certa llunyana analogia entre el pròleg i l'argument, aquest no té solta i no deixa d'ésser un més dels molts arguments sobre els medis que per triomfar s'han d'emprar a Hollywood... i arreu del món.

Es, però, de plànyer que no sapiguem si Nancy Carroll arriba a ésser abandonada en una moderna illa de Naxos, com o fou Ariadna. El públic, però, no té dret a escatir aquestes interioritats argumentals d'un film. En conjunt ha agraït, i és que les produccions Paramount són, si més no, elegants.

METRO GOLDWYN PRESENTA "LA MASCARA DEL DIABLO"

Protagonistes: John Gilbert, Eva Von Berne, Alma Rubens, Theodore Roberts, Ralph Forbes.

Argument: Dramàtic.

Interpretació: Encertadíssima.

Direcció: V. Seastrom.

Comentari: Una producció bellíssima, un argument molt interessant que no té més que dos defectes, i un d'ells explicable. El de l'admiració sobtada de la noia i el de la incognita de la mort del baró de Reise. Aquest darrer, donat el tipus o la psicologia del protagonista, és d'una suggestió intensa. L'home que té la seva vida dominada per les passions i més que per cap altra pel desig carnal, no podia tenir altra fi que morir quan la puresa d'un amor el col·loca en un canvi d'abnegació. Potser Seastrom vol indicar amb allò que el que mor és el dimoni... Aneu-ho a saber. La inter-

avui en aquest sumptuós local amb la producció Paramount que porta aquest títol.

Es, doncs, d'esperar que l'estrena d'avui causará sensació entre els incompentibles admiradors de Pola.

PARIS I RIALTO

"Los dos amigos"

Una Exclusiva Gaumont és el plat fort d'aquestes locals.

Aquesta producció que avui s'estrena està interpretada per Buzz Barton.

Anunciant: "Us heu fixat en l'expansió de LA RAMBLA, el setmanari de la màxima popularitat?"

Aparell Cinema Sonor ORPHÉO - SINCRONIC

Les demostracions efectuades al Saló Kursaal, de Barcelona han convençut els més exigents, reputant-lo com el millor aparell europeu presentat fins avui.

Cap de tanta potència i sonoritat en els sons.

Cinc anys de garantia de funcionament.

Preus i condicions assequibles a totes les Empreses.

EMPRESARIS: Demaneu tot seguit condicions i equips els vostres salons d'espectacles amb aquest aparell per a fer grans recaptacions.

Agents exclusius:

CINEMATOGRAFICA "ASTREA", S. A.
Rambla Canaletes, 6
Teléfono 12833. — BARCELONA

HOLLYWOOD REVUE

Un espectacle únic

METRO-GOLDWYN-MAYER

Feu-vos reservar, sense cap recàrrec, d'onze a una del matí, les vostres localitats per a qualsevol sessió

PREUS

Tarda, 3 pessetes

Nit, 3.50

(Impostos inclosos)

FEMINA

AUTOMOBILS
Hispano-Suiza
 Suprem 56 bis, de 45 CV.
 Amb cilindres d'acer nitrats.
 NOVES CAMIONETES RAPIDES DE 1 i 2 TONES
 Motors marins i d'aviació
 P. de Gràcia, 20

la rambla

setmanari d'esports i d'actualitats

XOCOLATES
Jaume Boix
 Tasteu les noves creacions:
 Núm. 9 - Fondant, marca cavall-indi,
 cobertes els 4 nanus
 Preu: Pessetes 1'10 el paquet
 Ametlla, per a menjar cru
 Preu: 0'80 ptes. paquet

Per la revisió de la causa dita de Garraf

Revisió necessària i urgent

Recorden-vos del pastor Grimaldos!

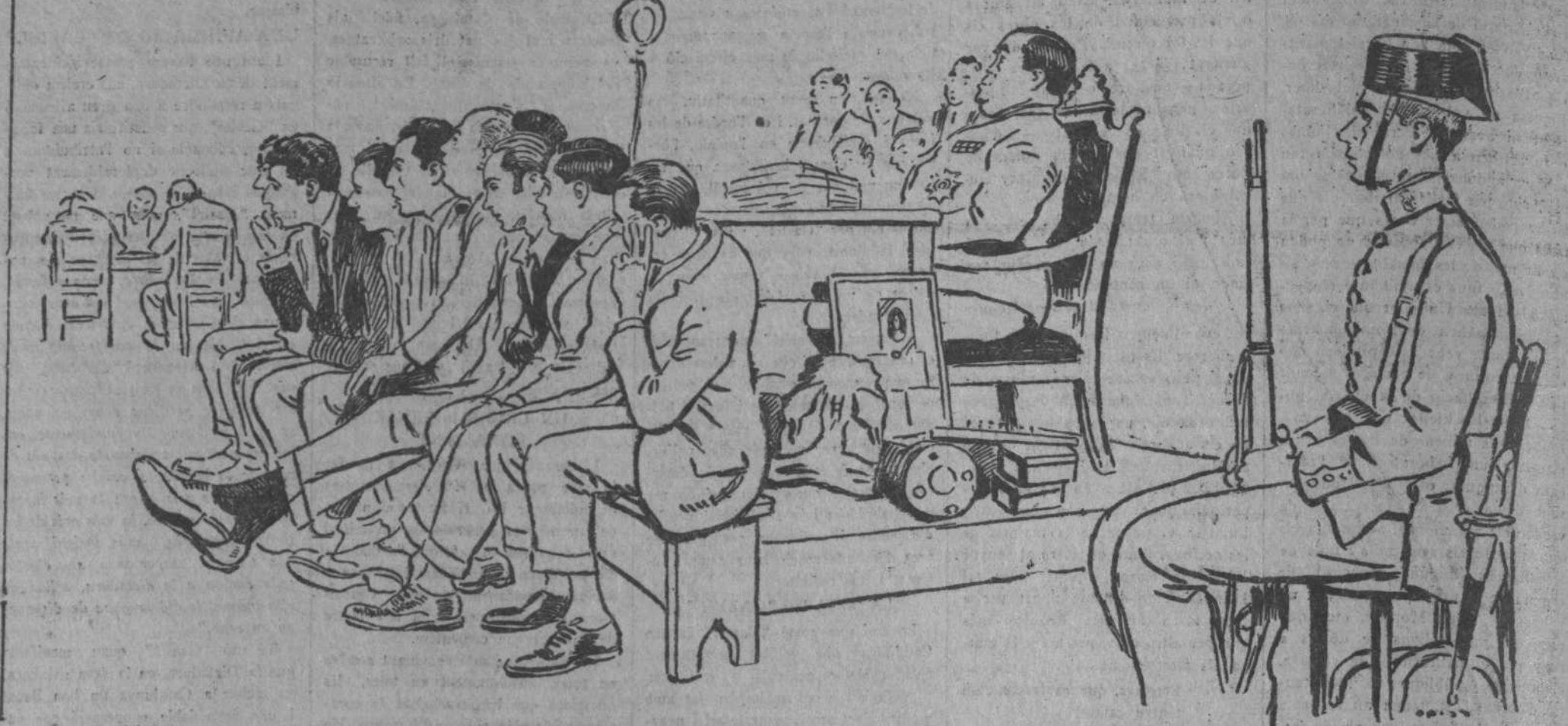
León de Las Casas, el jove i moltíssim advocat madrileny, defensor de Jaume Julià Pedrol, davant el Consell Suprem de Guerra i Marina, ha volgut sumar-se a la campanya de LA RAMBLA per la revisió del procés dit de Garraf, amb el següent article —fortament interessant—, que ens pla de traduir:

En "El Sol" acabo de llegir que un setmanari barceloní—LA RAMBLA—publica les opinions d'insignes juristes catalans, favorables a la revisió de l'anomenada "causa del complot de Garraf". Vull afegir-li la meua modestíssima, no solament a títol d'advocat, davant el Consell Suprem de Guerra i Marina, de Jaume Julià Pedrol, ans encara de testimoni presencial de la vista pública del Consell, celebrada a Barcelona. Perquè abans d'estudiar, com a defensor, la sumària, ja vaig haver d'advertir, com a espectador, que les irregularitats comeses en la instrucció eren tantes i de tal magnitud, que no podien ésser admeses les dades facilitades als jutges com a base per a formar en consciència un criteri que permetés condemnar els encausats.

Aquest fou el fonament cardinal del meu escrit al Consell Suprem de Guerra i Marina. Per això demanava, en primer terme, la nul·litat del procediment, a l'empar del disposat en l'article 603 del Codi de Justícia Militar. Les causes de nul·litat eren notòries, i de qualitat perquè qualsevol d'elles viciés radicalment tot l'actuat. La jurisdicció de guerra era incompetent, en primer terme; fou sostret al coneixement de defensors i jutges un procediment connex al procés de Garraf — el número 1190 de 1925; Jutjat militar de Barcelona—; foren infringits obertament, entre altres, els articles 404, 486, 487, 489, 511, 516, 478, 421, 436, 435, 405, 400, 395, 373, etcètera del Codi de Justícia Militar... I caldrà tan sols enumerar els preceptes vulnerats de la Llei d'Enjudiciament criminal?

Aleshores vam dir-ho molt clarament: a aquelles diligències que es presentaven com a prova de càrrec, no podíem — per ésser il·legals — ni donar-los audiència contra els acusats.

Les lleis de procediment són lleis de garantia per als inculcats; lleis essencialment d'ordre públic, que foren abrogades per un govern que es deia principal mantenedor de l'ordre pels carrers... i quan imposava que fossin conculcades en les sales de justícia!

EL CONSELL DE GUERRA PEL SUPOSAT COMLOT DE GARRAF, A LA PRESÓ DE BARCELONA (29 i 30 d'abril i 1 de maig de 1926)

De dreta a esquerra, en el banc dels processats: Argelaguet (absolt), Perelló, Julià, Ferrer (només es veu el cap), Comte, Badia, Garriga, Civit. Darrers d'aquest surt una mica el cap de Granier-Barrera, absolt.

Dalt de l'estrada, el jutge, Cristòfol Fernández Valdés. Darrera seu, algunes persones del públic. Al fons, un extrem de la taula dels defensors.

(Aparís del natural, per Ricard Opisso.)

El meu company barceloní, Moles, defensor de Julià davant el Consell de guerra, raonà en forma definitiva

la impossibilitat del suposat complot; la impossibilitat científica que pogués fer explosió la bomba, artefacte que havia convulsat amb les tantes de les oficines policiaques i que fou fotografiat a plaer sense les precaucions guardades per altres bombes de veritat.

La passió o l'error són els motius de la sumària, quan no el deliberat propòsit de portar els jutges a una condemna que agents simuladors, de delinqüència prevista, preparen cautelosament i hàbilment. Però no amb prou èxit que no deixin rastre... i Heu vos ael, processat i en rebellió, un dels confidents policiaques i a la vegada, autors del complot!

Encara que tot això sigui prou per a la nul·litat del procés i, com a obligada conseqüència, la revisió urgent de la causa, resta, encara, un motiu superior. És un predicat de dignitat humana i sorgeix de les acusacions formulades pels processats sobre les coaccions emprades pels funcionaris encarregats de la seva custòdia, per tal d'arrencar-los una declaració confessional de culpa.

El fiscal del Consell Suprem negava fins i tot la possibilitat del supòsit. S'havia d'aferrar a aquesta "única prova". Més que a altres companys, pertocava a aquest lletrat — que ho havia estat dels innocents condemnats per l'Audiència de Cuenca — demostrar la versemblança, en casos anàlegs, de la realitat d'aquestes vexa-

cions. Apellant a la pròpia experiència professional, podem dir que no eren "viejo ardido, comodín trasnochado", com suposava el milite acusador, aquestes denúncies de tortures monstruoses, martiris que havien estat enterrats en el silenci durant anys i més anys i van sorprendre, un dia, posant en evidència el fracàs de les instruccions sumàries i dels fells fonamentals en la confessió del reu.

Lleó Sánchez Gascón i Gregori Valero Contreras, els pobres camperols de Cuenca, víctimes de l'error judicial de Belmonte, són testimonis irrecusables de l'apassionament i la ceguera amb què, de vegades, actuen els funcionaris públics, encarregats de vetllar per la puresa de les lleis de garantia.

Quan jo estudiava les pàgines històriques d'aquella voluminosa causa, en relacionar els fets que allà tenien tristíssims senyals de veritat, amb les motivacions de la dita llei d'Acció, denunciades amb vibrant eloqüència al Congrés de Diputats, sobre la visió sever de les clares planes manxegues, m'apareixia enfosquit el paisatge de les terres del Quixot per l'al·ligonadora i tràgica silueta de Montjuïc.

I en llegir, amb acalorament de cor, la sumària de Garraf; en tractar de reconstruir el succeït als calabossos de la "Jefatura" de policia de Barcelona, acudien a la meua memòria les tortures horribles del crim judicial de Cuenca...

!Anem a la revisió, necessària i urgent! Recordem-nos, tots, de la causa del mort resuscitat, de la tràgica aparició del pastor Grimaldos! Per aquesta desaparició patiren dotze anys de presó uns innocents, uns pobres camperols innocents.

LEON DE LAS CASAS

La premsa i l'amnistia

Dijous va tenir lloc una important reunió de representants de la majoria de periòdics catalans i castellans de Barcelona, per a tractar de la campanya pro-amnistia.

LA RAMBLA hi fou també representada. Hom prengué diversos acords

per tal de coordinar la propaganda donant-li una major unitat, fer-la més intensa i, en suma, posar per part de la premsa tot el que calgui per tal de secundar el clam popular fins a obtenir l'objectiu desitjat.

Hi ha el projecte d'organitzar un acte públic grandiosos promanista.

Tot just començats els treballs preliminars, hom compta ja des d'ara amb la cooperació de nombrosos publicistes de prestigi.

Donat el caire humanitari — no polític — de la campanya, és segur que obtindrem l'ajut de tothom, sense distinció d'idees, i que l'autoritat no posarà obstacles a la iniciativa dels periodistes barcelonins.

AMNISTIA

Durant la setmana passada hem rebut nombroses i qualificades adhesions a la crida adreçada des de les nostres planes pels senyors Manuel Carrasco i Formiguera i J. Casanoves.

A precs dels dits senyors, recordem novament la conveniència de transmetre a la nostra redacció tots els oferiments, iniciatives i adhesions que puguin suggerir-se per a l'endegament general de la campanya Pro-Amnistia.

LLIBERTAT

D'esquerra a dreta: CIVIT, BADIA, COMTE, FERRER, JULIA

El senyor Foronda ens trameta una lletra en la qual desmentia la nota del número passat referent a la crema d'unes banderes. No tenim cap mena d'inconvenient a publicar-la. Només farem constar que el redactor que va escriure la nota al·ludida contasta el cas per mitjà d'una lletra escrita per dos funcionaris de la Companyia, dels que varen intervenir en aquell afer, dirigida a un diari al qual ell pertany. Si el senyor Foronda en té prou amb la publicació del seu desmentiment, l'incident restarà clos. Però si tan exigent és, li advertim que estem disposats a tot, fins a quedar malament com a informadors i desmentir tot allò desmentible abans de comprometre i fer perdre el país als

dos tramitadors que varen escriure la lletra denunciadora.

El desmentiment que ens envia el senyor Foronda és el següent:

"Sr. Director de LA RAMBLA. Muy Sr. mío: En el número del día 3, del corriente, del semanario de su digna dirección leemos una noticia en la que se afirma que por esta Sociedad fueron mandadas quemar unas banderas.

La afirmación carece en absoluto de fundamento y por ello tampoco es cierta la supuesta resistencia de algunos empleados. Cuando se inauguró la Exposición se hicieron banderas de todos los países que concurrían al Certamen, las cuales, junto con las ya existentes, fueron utilizadas en los postes de la Compañía, y esto es todo cuanto con referencia a este asunto ha sucedido."

Algú ha dit que a dictadura de Primo de Rivera no fou sagunt... Tot són apreciacions. Vora de Bidasoa és, però, un nom. Un nom, un complot (P), dues execucions i un suïcidi, dels quals caldrà parlar molt, encara.

Arà el comandant Cueto — el digníssim comandant Cueto — ha escrit una "petit fragment", gràvid d'obscures ignominies:

"La absolución del Tribunal, la retirada del fiscal señor Blanco, la presa por matar a los supuestos cabecillas, la indecencia de matarlos después de absueltos, etc, etc, que claro veis!"

Llastima només que el comandant Cueto d'això de matar homes després d'haver estat absolts pel tribunal en digui una "indecencia".

Però, amb cortesia o no, l'acusació —graciosa— està llançada, i qui l'ha vingut a recollir calla, calla com un desesperat.

Una excepció, una sola excepció hem de comentar, els homes de LA RAMBLA, en aquest cas, han estat excepció de ciutadania dels esportistes de Catalunya. I si ens mereix un comentari, és, precisament, perquè el cas és excepcional.

Ha arribat a la nostra redacció —tramés per un anònim lector que, sortosament, ens anuncia que deixa d'ésser-ho— un exemplar del número 4 de LA RAMBLA, en el qual només s'ha salvat de les incursions d'un inhabilitat vermell tot allò que té un caràcter estrictament esportiu. La resta, al que aquest lector que no vol ésser-ho més, en diu "política", ve rallada i, placablement i minuciosament, en una nota —escrita amb un català incompreensible— ens fa saber que per les nostres culpes hem perdut un lector.

Un lector al qual, amb la meua intercessió, l'espero. Què hi farem? Vol-drem saber el seu nom per a escriure, com un exemple d'estulícia, a la nos-

l'universari de Masaryk dona acollida a una anècdota ocorreguda a Ajuntament de Barcelona i que, en els seus temps, el lla-

va passar uns dies a la nostra ciutat una senyora txecoslovaca, membre del Parlament del seu país. Un dels obsequis que li van ésser tribuats fou un llibre a l'Ajuntament. El baró de Viver estava obligat a complimentar-la, i en forma tement protocolària li va anar donant conversa. La senyora vingia parlar-li de Masaryk. L'alcalde (P) no l'entenia gaire, pel que es veu, i un cop es va arribar a preguntar-li:

—Aquest Masaryk és un poeta molt conegut del seu país, oi?

Caloo. Sotelo ha publicat una carta a A-B-C en la qual vol contestar alguns dels punts exposats pel senyor Sánchez Guerra, en la seva conferència. Però potser va massa lluny en el seu afany

defensiu. Perquè posat a patentitzar la immaculació del seu altíssim patrocini, no solament dona explicacions d'allò que va passar durant la Dictadura, sinó fins i tot d'allò que pertany al període que podríem anomenar pre-dictatorial.

I d'això, que ens perdoni que li diguem, però no en pot saber absolutament res el fill prodigiós de la Dictadura. Perquè tothom sap que l'any 23, quan el cop d'Estat, ell estava penjat a la lleixa d'En Maura, al qual devia tot el que era en política. La seva traïció no va venir fins al cap d'alguns anys després. Però en aquella data que podia saber ell si tot li arribaria per conducte d'En Maura i, malgrat dels seus defectes, ningú no s'atreveiria a imputar a l'illustre polític mallorquí el coneixement dels preparatius del pronunciament.

S'havia ja, gràcies als encàrrecs dels uns escrits policítics, amb les di-

ses reials o il·lustrades de cinquanta avantpassats. I l'haurem fet donar un títol de noblesa. Es pensava que ésser president de la Diputació era com ésser abat de Poblet.

No hi feia ni un pam de terra, i va demanar que el fessin comte de Montseny. No l'hi feren. Comte de Montseny, i això li produí un seriós disgust, fuix que Montseny és un llogaret sense importància i el Montseny, en canvi, és més ampolós: les agudes, el turó de l'Home, Sant Morçol, n'és que si a ell li donava la gana serien eternes, i una boscuria esplèndida que altres han vist poblet.

Un dia En Rocallit el va trobar: —Carai! Veig que t'han fet comte de Montseny! No sabia que hi tinguessis terris.

—Oh! No m'hi tinc pas.

—Doncs, per què te n'han fet?

—Perquè el Montseny és una muntanya que m'agrada.

—Ah, si? Doncs així ja: si de què em faran marqués a mi.

—De què?

—De la "bulifanya". És de les coses que m'agraden, més del món.

Llegiu LA RAMBLA